

ת"פ 66229-23 נדיה נגד מדינת ישראל המחלקה להנחת בפרקיליטות המדינה,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עתפ"ב 66229-23 נדיה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
ומבקשת
נדיה ע"י ב"כ מאיר סיסה
מדינת ישראל ע"י המחלקה להנחת
בפרקיליטות המדינה, באמצעות עו"ד אסף שטרן
משיבת

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט השלום בבר שבע (כב' השופטת א' קרצ) בבצ"מ 22-07-22, מיום 29.5.23, בה דחתה בקשה לבטל החלטה מיום 16.1.23, בה דחתה בהסכמה בקשה המערערת לבטל צו הרישה מנהלי (לטענת המבקשת - "הסתמה" ניתנה ללא ידיעה על ידי בא כוחה). ועור כי ערעור הוגש לפני יומיים (בעתפ"ב 61486-07-23) ונמחק בשל הגשתו באיחור.

החלטה בבקשתה להארכת מועד להגשת ערעור יכולה להיעשות על יסוד כתובים, ואין חובה לקיים בה דין במעמד הצדדים (ראו בש"פ 3464/17 **דראגה נ' מדינת ישראל** (9.5.17), בג"ץ 3931/17 **דראגה נ' ג'ובראן** (4.5.17), בש"פ 7906/11 **מאירסון נ' מדינת ישראל** (3.11.11)).

לאחר עיון בבקשתה להארכת מועד, החלטתי לדחות הבקשתה על הסוף, מבלתי לבקש תשובה ומבלתי לקיים דין, מהኒימוקים שייפורטו מיד.

אמנם, בהלכים פליליים ומעין פליליים כמו ההליך לפניינו, שיקול הדעת הנtanon לבית המשפט אם להאריך מועד הוא רחב. הכלל הוא התחשבות רבה בנאים, או מי שהוא כען נאשם בהליכי תכנון ובניה. אולם, גם בהלכים כאלה אין מקום להאריך המועד לערעור, כאשר ברור שאין כל טעם בדבר.

מבחן הפסיקה יש לשקל שני שיקולים מרכזיים, מידת האיחור בהגשת הערעור, וסיכון הערעור.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או © verdicts.co.il

לענין **מידת האישור**, על פני הדברים, לכארה, אין מדובר באישור גדול מאוד. שכן, הערעור הראשון (שבחלקו נדחה לגופו, ובחלקו נמחק מחתמת אי הגשת בקשה להארכת موعد), הוגש פחות מאשרים לאחר תום המועד המאושר להגשת ערעור. אולם, טענה זו נכונה רק למראית עין. שכן, באופן מהותי, המודבר בבקשתה לערעור על ההחלטה המקורית מיום 16.1.23, אשר מאז נתינתו חלף זמן משמעותי יותר, למעט מחצי שנה.

במסגרת הבקשתה לביטול אותה החלטה שהוגשה לבית משפט קמא ביום 19.5.23, טענות המערערת לפיהן לא ידועה על ההחלטה היו מעורפלות ביותר (או זכרו אשפוזם, אך לא אזכור המועד בו נודיע לה בפועל על פסק הדין), ואף התצהיר שצורך היה כלל, ללא ציון המועד המדויק בו נודיע לה על פסק הדין (שניתן בהסכם עורך דין, לטענתה ללא אישורה), וכייד נודיע לה.

בהקשר זה חשוב לציין כי מכתב מטעם עורך הדין הקודם, שאמר שפעל לטובתה אך קיבל ההחלטה בעצמו, אכן צורף לאוთה בבקשתה. אולם המכתב אינו מצין במפורש שלא הודיע לערערת על ההחלטה. מכיוון שמשמעות ההחלטה הייתה שעליה להרים את הבית שבנה תוך זמן קצר, קשה להאמין שלא הודיע לה מיד, או בהקדם האפשרי.

עוד לענין הזמן - לפי ההחלטה העיקרית מיום 16.1.23, על המערערת היה לבצע ההרישה עד ליום 1.5.23, או לכל המאוחר עד ליום 1.7.23. למעשה, צו הרישה כבר בתוקף. במצב דברים בו ביתה של המבקשת אמר להרשות על ידי הרשות בחודש يول', נדרש הסבר משלכני לכך שלא הוגש ערעור תוך ימים ספורים ממתן ההחלטה ביום 19.5.23. אולם, היו שתי פניות לבית משפט קמא לדוחות את המועד (ימים 19.6.23 ו-20.6.23), אולם גם לאחר הסירוב האחרון, ביום 20.6.23, לא הוגש ערעור בהול לבית משפט זה. זאת, עד שהצוו כבר נכנס לתוקף, ימים ספורים לפני המועד הריסוה בפועל (אשר לפי דברי ב"כ המבקשת צפוי להתרחש ביום 23.1.23). כמעט אמירה כלילית לפי המבקשת, באמצעות בינה, ניסתה לשנות את ההחלטה "בנסיבות שיג ושיח" שלא פורט תוכנו ומהותו, אין הסבר להשתאות הרבה עד הגשת הערעור והבקשתה להארכת מועד להגשת ערעור.

עינתי **בנימוקי הערעור לגופם**, ולא מצאתי שיש סיכוי מוחשי לקבלת הערעור.

ראשית, בבקשת המבקשת המקורית לבית משפט השלום (מחודש يول' אשתקד) הייתה לבטל צו הרישה, או לחלויפין לדוחות הצו למשך חצי שנה. בהסכמה התקבלה בבקשתה החלופית, כאשר חצי השנה נמנה מיום הדיון. למעשה, בפועל, המבקשת קיבלה, בהסכמה, **כפלים** מבקשתה החלופית, דהיינו של שנה.

שנית, לא מצאתי **בנימוקי** הבקשתה המקורית שהוגשה לבית משפט השלום נימוק היכול להצדיק ביטול של צו הרישה. שכן, לפי סעיף 229 לחוק התקנון והבנייה לא יבוטל צו הרישה מנהלי אלא אם התקנים אחד משלשה תנאים אפשריים לא יבטל בית המשפט צו מנהלי אלא אם כן הוכח לו שהעובדה או השימוש בוצעו כדין או שלא התקיימו הדרישות לממן הצו כאמור בסימן זה, או אם שוכנע כי נפל הצו פגם חמוץ שבעל יוש לבטל את הצו". לא נטען שהבנייה בוצעה כדין. לא נטען שנפל בצו פגם חמוץ. אף לא נטען במפורש שלא התקיימו התנאים לממן הצו.

יעין בבקשתה המקורית מיום 24.7.22, מלמד כי הטענות העיקריות הן טענות הומניטריות. נטען גם כי מדובר בתוספת לבניה קיימת. בדוחך, במשתמע, אולי ניתן למצוא בכך טענה מสภาพית לפיה מדובר בבנייה ישנה שאינה מתאימה לצו מנהלי שנוצע לבניה חדשה. אולם, יען בצו המקורי, בצלומים ובצלומי האויר שצורפו לו מלבדים שמדובר בבנייה משמעותית מאוד, ששניתה לגמרי את פניו של המבנה המקורי. במצב דברים זה ברור שיש לומר כי התקנים המבחן

שנקבע בפסקה, מבחן "פנים חדשות באו לכאן", המחייב את הריסת המבנה כולו, לרבות החלק המקורי היישן, שכבר השתנה לגמרי (ראו עתפ"ב (ב"ש) 32018 אבו ואקד ואח' נ' מדינת ישראל (8.11.20), והפסקה המאזכרת והמאזכרת).

אמנם, טענת הערעור המרכזית, לפיה מדובר בהסכם שניתנה על ידי עורך הדין, שלא על דעת המבוקשת, שובה את הלב, אך לא משכנעת. שכן, כאמור, להליר המקורי לא היה כל סיכוי ממשילא, באשר הבקשה לא העלה כל עילה לפי החוק לביטול צו הריסה.

העובדת שיש לבא כוחה החדש של המבוקשת טענות חדשות, שהוא חושב שיכל היה לטען בבית משפט השלום, אותן מתאר עוז"ד סופסה כ"טענות כבדות משקל", אינה יכולה לסייע למבוקשת. ראשית, משומם שאלות טענות שלא באו במסגרת הבקשה לביטול הצו המקורי, ולא הוגדרו בחזית המחלוקת לתחילתה. שנית, עיון בהם אינו מגלת טעם משכנע שהיה בו כדי להביא לביטול צו הריסה.

למעשה, בטענות חדשות אלה, מדובר בחזרה על הטענה ההומיניטרית, חוזדה הטענה לפיה יש סיכוי כלשהו בעתיד להכשיר המבנים, וכן נטען מפורשות שהמבנה בעצם ישן, וראוי שצו הריסה יחול רק על התוספת. כאמור, שתי הטענות הראשונות אין רלוונטיות להליר, והטענה השלישית רלוונטית אך אינה בעלת סיכוי מוחשי, וזאת השינוי הדramatic באופי הבית ובשים לב להלכה שאזכרה לעיל.

נמצא, שהן לעניין לוח הזמנים והן לעניין סיכוי הערעור, אין הצדקה להאריך המועד להגשת הערעור. הבקשה נדחתת.

המציאות תעביר עותק ההחלטה לצדים, ותשגורר את התקיק.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ג, 28 يول' 2023, בהעדר הצדדים.